

for, at vi hist og her kunne komme til Nedsættelser, saaledes som der ogsaa i Toldkommissionen fra alle Sider var Enighed om. Men over for Aastanden om de store Fordele, som Industrien nyder, vil jeg samtidig fremsætte den Aastand, om ikke de Fordele, som Handelen nyder, ved mangfoldige Lejligheder ere bethdelig større. I Toldkommissionen have vi gjort den Erfaring, at der er Omraader, hvor Industrien tjener 1, men hvor Handelen ganske sikkert tjener mindst 10. Her savne vi imidlertid, saa vidt jeg kan se, Midlerne til at opnaa den Regulering, som vi ere i Stand til at opnaa for Industriens Vedkommende. Naar man derfor omkring i Landet ligesom har villet lægge Industrien for Had ved at tale om de store Fordele, som den har, og endogsaa udnævnt fremragende industridrivende til at være Præmierbaroner (Modsigelse) ja, om Forlæbelse, jeg foregreb her noget, jeg vil sige. Jeg vilde sige, at naar man nedlader sig til at benytte saadanne Udtryk som „Storstensbaroner“ om de industridrivende, kunde der være lige saa god Grund til at betegne de Folk, der af Handelen har de store Indtægter, som gennem den blive højt stillede, og kommer til at høre til „the upper ten thousand“, som „Præmierbaroner“. Samtidig med at jeg taler om Beskyttelsen, vil jeg nævne en enkelt Ting, som vi under de Bevægelser, der i de senere Aar ere foregaaede her i Landet, stadig have hørt Tale om, nemlig at det skulde være en væsentlig Opgave ved en Toldrevision at føre en stor Del af Toldbyrden over paa det, man kalder Lüksus. I Toldkommissionen har man bestræbt sig for at gaa, efter min Mening, ret vidt i den Retning. Flertallet opgør det samlede Beløb, som man forsyder fra det almindelige Forbrug til Lüksus, til $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Hvor vidt dette Beløb just er nøjagtigt, kan selvfølgelig ikke afgøres, og jeg skal ikke paastaa noget i den Henseende, men jeg kan dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at jeg tror, at Flertallet i Toldkommissionen har været villigere for de fleste formentlige Lüksusgenstandes Vedkommende, end Mindretallet har været, og lægger jeg Mærke til de Udtalelser, der ere faldne i de senere Dage, synes det mig, som om der fra ærede Medlemmers Side, der for øvrigt stille sig

paa Mindretallets Side, ligesom har lydt en Bebrejdelse til Toldkommissionen for, at den er gaaet for vidt i Retning af at bestemme Lüksusforbruget. Jeg skal ikke røbe de indre Forhandlinger i Toldkommissionen, men naar jeg f. Eks. en Dag saa en Silkeparaph til en Pris af 18 Kr., og man ikke vilde anerkende, at den var en Lüksusgenstand, saa forekommer det mig, at man i den Agitationsbevægelse, der er gaaet forud, har overdrevet noget i Retning af de Forventninger, der kunde næres om en yderligere Bestatning i Fremtiden af Lüksus end den, vi hidtil have været vant til. — Endelig skal jeg omtale endnu et Punkt, som jeg nødig vil forbigaa. Jeg sigter derved til en Erfaring, som man har gjort i den senere Tid, ogsaa under Toldkommissionens Arbejde, at man ikke sjældent har truffet paa, at de handlende hellere ville omsætte udenlandske Fabrikata end indenlandske. Dette har bibragt mig et Indtryk af, at naar man omsætter udenlandske Varer, er man ikke saaledes kontrolleret med Hensyn til den Fortjeneste, man har, som naar man omsætter indenlandske. Dette forekommer mig dog ogsaa at være et Moment, der opfordrer til at vise nogen Forsigtighed. Endelig skal jeg ikke undlade her at gøre opmærksom paa en Omstændighed, som heller ikke kan være undgaaet nogen, der har beskæftiget sig med disse Forhold, nemlig at naar en enkelt Industrigren ikke er repræsenteret i et Land, og dette altsaa paa dette Omraade skal forsynes fra et fremmed Land, saa ere de fremmede meget vel bekendte med, at det forholder sig saa, og dette har til Følge, at de fremmede Fabrikanter sætte deres Priser højere i et Land, hvor der ikke er Konkurrence i denne Industrigren, end i et Land, hvor der findes en saadan Konkurrence. Ogsaa det er et Moment, der maa tages med i Betragtning, naar Talsen er om, hvorvidt vi skulle opretholde en eller anden Industri i vort Land eller ikke.

I denne Forbindelse vil jeg bedtende mig en Formening, jeg nærer paa et bestemt Omraade, men som det forekommer mig, at ingen af de tidligere Talere har villet vedtænde sig. Allerede den anden Taler, det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), udtalte sig meget stærkt mod den Tanke, at vi her i vort Land skulde gaa til en yder-